

Іван П. БАГРЯНИЙ:

„ТАК ТРИМАТИ!“

ІНФОРМАЦІЇ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ
У Р Д П

Видас Центральний Комітет УРДП

і Крайовий Комітет УРДП в Німеччині й Австрії

Рік: III

Квітень 1979 року

Ч. 8

== Веселих Великодніх свят бажаємо працівникам, ==
== співпрацівникам, читачам «Українських вістей», ==
== «Молодої України», «Нових днів» та бюлетеню! ==

В 40-річчя КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Закарпатська Україна з населенням у понад 750 000 осіб входила в склад Чехо-Словацької держави. З літа 1938 р. під тиском Гітлера захиталися державні основи Чехо-Словацької держави. В наслідок міжнародних подій, бурхливої визвольної боротьби зимою 1938-1939 рр. в Закарпатті виросла мініатюрна суверенна республіка українців з усіма атрибутами нормальної держави. 15 березня 1939 р. Сойм проголосив незалежність країни, схвалив назву «Карпатська Україна», прийняв конституцію, обрав президента Карпато-Української Республіки д-ра Августина Волошина.

Волю народу Карпатської України не пошанували ані чехи, ані поляки, ані німці, ані тим більше угорці й росіяни. Проголошення самостійності Карпатської України занепокоїло Москву. Сталін із Гітлером так «вдало» ділили Європу, а тут українське Закарпаття проголошує самостійність!

Доля цього українського простору опинилася в руках Гітлера. Він благословив висунуті Угорщиною «історичні» претенсії на анексію Карпатської України в її державу. Западливо всіма силами підтримувала

Варшава ті вимоги та брутальну збройну силу Будапешту. Зайорзався і «наймудріший» вождь Росії Сталін, белькочучи перед Верховним советом про «казянку». Надто страшне було Москві, Варшаві, Берлінові проголошення незалежності навіть найменшої частини України. Сусіди України все робили, аби не допустити до відродження української державности бодай не малому терені.

На захист своєї держави була організована Карпатська Січ. Поряд із політичними чинниками Карпатська Січ мала відограти в побудові Карпато-Української Республіки одну з передових ролей В обороні власної державности Карпатська Січ проявила великий героїзм, про який із признанням заговорив увесь світ.

«Чисельну масу угорської армії, що досі оперує в Карпатській Україні, обраховують у 50 000 воляків Коли поставити побіч енергію та чисельну силу з одного боку й успіхи цієї армії з іншого, то можна ствердити на підставі вісток з місць боїв, що успіхи куди менші, ніж можна було сподіватися.» («Ройтер», Лондон, 20 березня 1939 року.)

«Європа не дооцінювала карпатських українців... хоч не мають потрібної кількості зброї й амуніції, але по-героїчному боронять у Карпатах свою державність перед подавляючою угорською перевагою. Цим вони дали доказ своєї державно-творчої здібности, полум'яної любови до своєї Батьківщини й відчайдушного завзяття. .» (Французьке радіо зі Страсбургу 17. березня 1939 року.)

Навіть угорці офіційно подали під заголовком «Герої Підкарпаття»:

«Проти січовиків треба було боротися, і багато угорських хлопців, відважних гонведів віддало життя. Гонведи, які загинули за Батьківщину, були героями; але героями були й ті, які боронилися... Черпайте сили і вчиться з їхнього прикладу!..»¹⁾

З українського боку варте слово очевидця подій на

¹⁾ Цитати з пресової агенції «Ройтер», Французького радіо, угорського повідомлення взято зі збірника ч. 10 «За державність. Матеріяли до історії Війська Українського», стаття д-ра Степана Росохи «Карпатська Січ» (стор. 233-234).

Карпатській Україні Василя Х. Проходи. Він у своїх спогадах «Записки непокірливого»²⁾ пише:

„...На чолі цього військового руху стала «Січова команда», в якій керівне становище зайняли самозарозумілі «націоналісти» з тоталітарним модним тоді прямуванням. У провіді Карпатської Січі головним комендантом був «сильний» націоналіст І. Роман, який у військовій справі мало розумівся, .. але отаманські тенденції мав більші, ніж колишні отамани різних «куренів смерті» з часів визвольної боротьби 1919 р. на Великій Україні. Він мав свій «штаб» слухняних виконавців для порахунку з противниками своїх прямувань, чим звів нанівець попередню багатолітню працю по організації і творенню січових товариств популярних братів Клемпушів... Молоді ідейні недосвідчені січовики були виведені в бій проти озброєних до зубів маляр... Січовики стали до бою, а самоупевнені коменданти своєчасно спасли своє життя. На полі бою залишився до кінця лише емігрант (УНРівець — «ТТ!») инж. Василь Филонович, який разом із молодими вояками був полонений мадярами.

Сталася трагедія, подібна до Крутянської події 29 січня 1918 р... Ріжниця у цих подіях була та, що смерть крутянських героїв покликала до бою десятки тисяч досвідчених вояків і вони впродовж трьох років продовжували збройну боротьбу, а за Карпатських Січовиків не було кому помститися...

Аналогія подій під Крутами і через 21 рік під Хустом полягає головню в тому, що Крутянські юнаки стали в обороні державної незалежності Української Народньої Республіки, а Закарпатські Січовики полягли в обороні проголошеної Союзом 15 березня 1939 р. незалежної держави Карпатської України...» (Стор. 159-160).

Боротьбу й національний ідеал Карпатських Січовиків³⁾ оспівав поет Яр Славутич (ті слова поклав на

²⁾ Спогади В. Проходи під назвою «Записки непокірливого» незабаром появляться в продажі понад 350-сторінковою книгою.

³⁾ Пісня «Карпатські Січовики» входить на платівку баритона Михайла Мінського, яку маестро назвав «І ти воскреснеш, Україно!».

ноти славний бандурист-віртуоз і композитор Григорій Т. Кигастий):

То не лист осінній за водою
По широкій Тисі проплива,
Багрянить за хвилею крутою
Підкарпатська буйна голова.

Бились хлопці в Хустові на славу
Полягли в нерівному бою
За свою омріяну державу —
Січовую воленьку свою.

І пливуть до тихого Дунаю,
Мов на турка браття в байдаках,
Синя хвиля жалібно гойдає,
Течія показує їм шлях.

Буде сліз, та не збороти горю,
Ні батьків, ні в тузі матерів.
Чорне море, українське море,
Зустрічай своїх багатирів.

3 двох „самвидавних“ творів О. Бердника

Через Данію в Західній світ дійшли два «самвидавні» твори українського письменника, члена Української Групи сприяння виконанню Гельсінських угод Олексі Бердника. Твори називаються: «Свята Україна — Думки про Рідну Матір» та «Воскресіння Слова (Містерія)». КГБ в Україні робив багато зусиль, щоб зокрема твір О. Бердника «Свята Україна» не потрапив на Захід. Під час обшуків в учасників Правозахисного Руху КГБ особливо полював за тим твором О. Бердника й конфіскував його копії. На Захід прийшов оригінал цього Бердникового есею.

Ані «Святої України», ані «Воскресіння Слова» ще не було поміщено на сторінках «Українських вістей». З цих двох творів О. Бердника ми містимо скорочені тексти:

СВЯТА УКРАЇНА (Думки про Рідну Матір)

Безнадійність і сум, духовний занепад — така перспектива грядущого.

Все рідше чується рідне слово по радіо і в телебаченні. Актори в українських театрах розмовляють рідною мовою лише на сцені, так би мовити, з службовою метою, — а, виходячи за сцену, переключаються на звичну їм — міжнаціональну мову. Те ж саме в українських школах: діти в перерві між уроками розмовляють нерідною мовою, а це означає, що в їхніх сім'ях не звучить рідна мова, а відтак не передається казка, пісня, традиція, історична спадковість.

На вулицях міст і містечок рідна мова — рідкісне явище, релікат, анахронізм. Ті звучання розцінюється як дисонанс, як дикунство, як невихованість.

При якій історичній реальності ембріони юних душ, які вливаються до народного потоку буття, не мають можливості відтворити повноцінний духовний образ Сина-Дочки Матері-України, який вона омріявала впродовж віків...

Демонічна реальність хоче спрямувати нашу свідомість на зовнішнє, плинне, ілюзорне, щоб переконати нас у необов'язковості рідного, народного, історично-традиційного, а отже — кинути в хвилі небуття і забуття. Але ж ця небезпека лише для слабких і несвідомих душ! Невже так важко збагнути, що твердиня Матері-України не в плинній псевдореальності, а в духові її Синів та Дочок? !.

Пробудившись від дрімоти, котрою ми були сповиті, я збагнув, що нічого не втрачено, не загублено, не зруйновано! Те, що втрачено — не наше, те, що загублено — не суттєве, те, що зруйновано — тлінне, ілюзорне, бо вічне - нерушиме.

Якщо Україна живе у моєму серці, у серці дітей моїх, друзів моїх — вона Жива! Хай довкола вирує ураган хули і зневіри, деградації і сумнівів — а в Твердині Серця Мати-Україна обнімає благовісними руками, нашіптуючи прадавню Тайну Буття...

Слуги Темряви знають, що досягти своїх цілей руйнування, визискування та панування вони можуть лише тоді, коли замінять природне — штучним, духовне — функціональним, рідне — нужим.

Хто зречеться Рідної Матері — той уже не буде сином жадної матері. Він стає зрадником — навіки, на всі епохи і світи.

Саме тому двадцятий вік — вік вирішальної битви світла й темряви — вирішує проблему націй...

ВОСКРЕСІННЯ СЛОВА (Містерія)

Слово — Дитя Великого Мовчання — заблукало на манаївцях людської псевдоісторії...

Туман нерозуміння оповив свідомість людей, бо правдива суть Слова затьмарена брехнею і відносністю. А затьмарене Слово жити не може в світі облуди й ганьби: воно задихається і вмирає на хресті щоденного рабства, у темниці безпросвітності

Зруйнувати домовину Слова, повернути Боже Дитя Людині, воскресити в Слові безцінну вартість Материнської Першосуті — мета й обов'язок кожного творчого духа, котрий відчуває подих Мовчання...

Слово — диво Всесвіту.

Його появу жадають пояснити хитро-мудрими науковими теоріями, начіплюють на Слово безліч одягів різних епох і народів, аж доки воно забуває про своє першородство і стає кріпаком того чи іншого мовного насильника.

Слово — не раб потреби, не дитя необхідності, а Принц Всесвіту, сокровенне серце Вічного Буття Коріневі слова в будь-якій мові не просто стихійне, волюнтарне поєднання звуків, а природне Звучання тої Першооснови, котра стоїть за явищем, річчю, істотою, суттю. Видозміна слів у різних народів — лише різне забарвлення того ж таки вияву завдяки переломленню в розмаїтих шкельцях прагнень і психік...

Треба не лише зберегти мову, а й збагнути її первісне призначення. Нині ми читаємо книгу і з допомогою слів хочемо зрозуміти, що нам каже автор це жакливе непорозуміння. Треба, щоб не за словом була думка автора, а в слові, щоб саме слово говорило...

Кров цебенить, струменить в порожнечу, в смердючу канаву суєти і марноти, і душа Людини задихається від недостачі живлючого повітря Правди, котра є суттю Буття.

Мова ще не вмерла. Вона ще зберегла в надрах словесного моглоху іскри правдивих вогнів...

Пам'ятник Митрополитові В. Липківському

Ідея побудови пам'ятника Митрополитові Василеві Липківському в Українському Пантеоні — осередку Української Православної Церкви в США (Баунд Брук) постала серед ОДУМівців у США. Перший цю ідею подав ОДУМівець Петро Матула (з Вашингтону) на XXIII-му З'їзді ОДУМу США, який відбувся в Детройті 28-30. листопада 1975 року.

Постать Митрополита Василя Липківського для всіх патріотичних українців стала символом боротьби за незалежну Українську Православну Церкву, за збереження української субстанції. Липківський та його сподвижники відновили Українську Автокефальну Православну Церкву, в надзвичайно тяжких обставинах під нелюдям російсько-комуністичним режимом за неможливо короткий час організували українське церковно-релігійне життя, і не скапітулювали перед гонінням та терором Москви.

На гому ж XXIII-му З'їзді ОДУМу США Головні Раді Коша Старших Виховників ОДУМу було доручено створити спеціальну комісію, яка б сконтактувалася з Проводом УПЦ в США і подбала про реалізацію ідеї спорудження пам'ятника та запровадження щорічних урочистостей на Провідну неділю.

За цими постановами, рішеннями, ухвалами пішли діла ОДУМівців. У журналі ОДУМу «Молода Україна», на ОДУМівських сторінках в «Українських вістях» появились довгі списки ОДУМівців і українських громадян, які внесли свої пожертви на побудову пам'ятника Митрополитові В. Липківському в Баунд Бруці. А на 20-й конференції ЦК ОДУМу, яка відбулася 23. квітня 1977 р. в ОДУМівській оселі «Україна» біля Лондону (Канада), разом з іншими звітував також голова Комітету побудови пам'ятника Митрополитові Липківському.

В останньому числі пресового органу УАПЦ «Гідна Церква» поміщено «Відозву Комітету для будови пам'ятника Митрополитові Василеві Липківському» (див. «РЦ» ч 118 за квітень-червень 1979 р., або пресовий орган УПЦ в США «Українське Православне Слово» за

цей рік та «Українські Вісті» ч. 12/2345 за 1979 рік). Відозва випливає з постанов Дев'ятого Собору УПЦеркви в США, бо «Невмирущий дух Митрополита Василя не вмер, він живе і вічно буде жити в серцях нашого народу. В тих серцях родилася побожна думка побудувати пам'ятник Митрополитові Василеві Липківському». IX-й Собор УПЦ в США відбувся 9-12 жовтня 1977 року.

Комітет для будови пам'ятника Митрополитові Липківському створено 27 грудня 1977 року. Його очолює Блаженніший Митрополит Мстислав. У склад Комітету входять представники Церковної Ради Митрополії, Консисторії УПЦ в США, по одному від центральних установ УПЦ та ініціатори з ОДУМу. Від ОДУМу в склад Комітету входять: д-р Юрій Криволап (довгі роки був Головою ЦК ОДУМу), проф. Михайло Смик (теперішній Головний Редактор «Українських вістей»), інж. О. Шеєченко, інж. І. Павленко та інж. П. Матула.

По жертви на побудову пам'ятника Митрополитові Василеві Липківському слати на таку адресу:

St Andrew's Federal Credit Union,
«Metropolitan Lypkivsky Fund» — 670,
279 Main St., So. Bound Brook, N. J 08880, USA.

Бож «справа цього пам'ятника має першорядне церковне і загальнонаціональне значення й є священним обов'язком Української Православної Церкви та її вірних у вільному світі».

З в и д а н ь

Иван Майстренко. «Национальная политика КПСС в ее историческом развитии». Видавництво «Сучасність», 1978 р. 224 стор.

Книга І. Майстренка видана російською мовою. Тобто вона розрахована на те, щоб її читали і представники інших поневолених в СССР народів, а в першу чергу, — щоб її читали росіяни. Книга говорить про національну політику КПСС не тільки на Україні, але й в інших національних республіках СССР.

Праця написана в історичному плані. Тобто в ній розглянута національна політика большевизму від часу його виникнення і до наших днів. Про це говорять

самі наголовки розділів книги:

I. Декілька зауваг про національну політику царської Росії;

II. Теорія Леніна з національного питання;

III. Національна політика большевиків після революції 1917 року;

IV. Національна політика РКП(б) після громадянської війни;

V. XII-й з'їзд РКП(б) і доба коренізації (українізації);

VI. Розгром коренізації як ревізія рішень XII з'їзду РКП(б);

VII. Нова кляса — партійна бюрократія й її національна політика;

VIII. Національна політика КПСС в добу Хрущова;

IX. Національна політика КПСС до 60-річчя жовтневої революції.

В розділі I автор заперечує твердження еміграційних росіян, які не визнають поняття «російський імперіалізм і колоніалізм» ні до революції, ні тепер. Важливе також висвітлення питання — що саме большевики запозичили від національної політики царської Росії. В розділі II автор аналізує теорію Леніна про національне питання, розглянувши всі понад 45 томів його творів. У книзі Майстренка показані приклади в чому вчення Леніна розійшлося з розвитком націй у світі за 60 років після жовтневої революції. На європейських прикладах показано, що нації й їхні мови не «зближуються» і не «зливаються», а, навпаки — диференціюються (Бельгія, Англія, Франція, Іспанія і т. д.), що розквітають найдрібніші нації. Майстренко звертає увагу на одну рису в теорії Леніна з національного питання: до революції Ленін вітав ламання капіталізмом усяких дрібнонаціональних пергородок, тобто вітав поглинення великодержавами слабших націй і то в ім'я проквітання капіталістичної економіки. Практика українізації означала зміну Леніним своєї теорії «злиття». Але ця його теорія, як і всі його помилки в національному питанні використовує тепер КПСС для тотальної русифікації й асиміляції неросійських народів. Такі висновки робить автор книги в розділі другому.

У розділі III розглянута національна політика большевиків після жовтневої революції 1917 р. і до жовтне-

вого перевороту. Большевизм підтримує національно-визвольні рухи, але не для забезпечення цілковитого відродження поневолених народів, а щоб здобути їхню підтримку в боротьбі проти Тимчасового уряду Керенського. В большевицькій партії все ще панує лєнінова ілюзія, що національні рухи існують тільки за капіталізму, де є поневолення. Зникне поневолення, зникнуть і національно-визвольні рухи. Як тільки ж большевики прийшли до влади після жовтневого перевороту, вони збройною силою стали придушувати національне відродження народів, зокрема України, оголосивши війну Центральній Раді. Обмежуючи автономні права неросійських радянських республік, зокрема України, большевики виправдували це потребою централізації для перемоги над білою контрреволюцією. Коли ж ця остання була розгромлена і настало мирне будівництво, російський шовінізм у компартії ще більше посилювався. Тільки розквіт дрібного селянського господарства за НЕПу змусив компартію піти на поступки в національному питанні, чого домогалося насамперед національне (неросійське) село. Почалась коренізація, яка на Україні звалася українізацією. Про все це сказано в розділах IV і V книги Івана Майстрєнка.

Але коренізація, що віддавала владу в неросійських республіках місцевим комуністам, з неминучістю вела до дальшого відсепарування від Москви неросійських республік. Це налякало шовіністично настроєний великодержавний партійний апарат. Сталін, щоб дістати підтримку цього апарату в боротьбі з опозиціями, сперся на великодержавний шовінізм і пішов на розгром коренізації. Кривавий розгром українізації й голод 1933 року — це була сталінська плата російському шовінізмові за його підтримку. Про все це сказано в розділі VI книги І. Майстрєнка «Національна політика КПСС».

Протиставлений народам ССРСР, а передовсім неросійським народам, сталінський партійний апарат виплекав в ССРСР нову панівну класу, яка створила новий експлуататорський лад — державний капіталізм, що його партійний апарат урочисто іменує тепер «зрілим соціалізмом». Національна політика нової панівної класи все більш одверто формулює свої розходження з тим, що твердила Лєнінова теорія і що обіцяв большевизм, коли йшов до влади. Про це докладно сказа-

но в розділі VII книги Івана В. Майстренка.

В добу Хрущова, а потім і Брежнєва національна політика КПСС стає зовсім реакційною. Ще Сталін у статті про мовознавство мусів був казати, що злиття мов буде означати не перемогу якоїсь однієї мови, а створення нової, яка не буде ні російською, ні німецькою, ні якоюсь іншою, а зовсім новою. Хоч це була утопічно-дурна теорія, все ж вона оминала панування однієї російської мови й поглинення нею усіх мов народів ССРСР, а також ступнево і мов країн Варшавського блоку. Це тотальне панування російської мови проголосила щойно програма КПСС, ухвалена за часів Хрущова ХХІІ з'їздом КПСС у жовтні 1961 року. Стож іще за Хрущова розпочався тотальний наступ російського шовінізму на національні права неросійських народів. За часів Брежнєва ця спроба КПСС ліквідувати всі неросійські нації шляхом русифікації, асиміляції, колонізації й розпорошення їх провадиться під гаслом — створеної нібито вже «нової спільноти людей — радянського народу». Про все це докладно сказано в розділах VIII і IX книги Майстренка.

Всі наведені в книзі твердження автора спираються на цитати з документів і в книзі наведено 162 зноски з покликанням на джерела, з яких автор запозичив матеріали.

О. Ляшко

Хто був справжнім підкопувачем „УВ“?

Те, що справжній злодій найголосніше репетує «Ловить злодія!» відомо всім, крім... редакції бандерівського часопису «Шлях перемоги». Їхній пасквіль «Хто підкопував ульмівські „Вісті“» («ШП», 6. 7. 1978 р.) якраз і є отаким прилюдним лементуванням. Бож загальновідомо — найбільшими ворогами і підкопувачами «Українських вістей», з хуліганськими випадками проти їхніх читачів і кольпортерів, були якраз бандерівці, аж до наслідування «культурної» політики нацистів — прилюдного палення «УВ» на таборових майданах.

В-во «УВ» приступило до перебазування свого осідку з Нового Ульму в Німеччині на американський терен (до Детройту в США), де мається українська друкарня і де зосереджена основна маса читачів «УВ». Таке побажання було винесене VII з'їздом УРДП в 1975 р. на той випадок, коли б виникли труднощі для

«УВ» в Німеччині. У 1977 р. труднощі справді появилися, хоча й чисто технічного характеру.

Але що таке об'єктивні причини для прихильників тоталітаризму, для людей, які, як колись ствердив М. Сосновський, «не мають найменшого розуміння для мінімального правопорядку» («Укр. слово», 21. 8. 1977). Для них заслуговує на увагу лише те, що проголошує їхня партія А вона, на сторінках свого центрального органу, проголосила у згаданому пасквілі: «прийшов провал „Українських вістей“... за провал відповідальний Гаєнко».

Стже звичайну подію (перебазування В-ва «УВ») бандерівці вирішили використати для чергового (який уже раз?) паплюження Гаєнка в пресі.

Як відомо, об'єктом бандерівського паплюження в пресі й погроз, аж до терористичних актів (камінюками у вікна), довгі роки був відомий український письменник та видатний політичний діяч Іван Багряний і то лише тому, що він критикував їхню ідологію та п'ятував їхній примітивізм у визвольній політиці («Примітив свиснув», «Фарватер п'ятої колони»).

Вони запозаялися на Гаєнка тому, що він проаналізував їхню політичну діяльність і прийшов до висновку, що вони в першу чергу є провінційними націоналістами, а вже потім українськими. Загальноукраїнські справи в них знаходяться десь на другому, третьому місці, або, як вони сами признаються, «були далекометними» (що в перекладі на українську мову означає — відкладалися на далеке майбутнє), відкладалися на час «далекометної лінії розвалу совєтсько-російської імперії» («Новий шлях», 28. 5. 1977 р.).

Зачепило за живе бандерівців і те, що еміграційній громадськості було звернено увагу на досить знаменний курйоз... ні один із вождів ОУН, хизуючись своїм націоналізмом, не володіє українською літературною мовою.

Нині в еміграції вивищується провінційний націоналізм і принижується правдивий український націоналізм-патріотизм. Ставка бандерівців (чи тепер уже стецьківців) на опанування різних українських організацій і репрезентацій є насправді гальмуючим чинником у наших соборницько-державницьких прямованнях. На жаль, це стосується і СКВУ, дуалізм очолення якого був вислідом зговорення двох націоналістичних партій. Склад проводу цієї організації й неба-

жання обрати хоча б на почесного голову людину, далеку від оунівського націоналізму, але політично загальновідому як у світі так і в Україні, дискваліфікує СКВУ як організацію затайноукраїнську.

Редакція «Шляху перемоги», позичивши у Сірка очей, пускає сльозу з приводу колишніх напастей на І. Багряного. За її твердженням, вони (напасті на Багряного) походили від КДБ і деяких членів ЦК УРДП. Отже виходить, що бандерівськими акціями проти Багряного керував КДБ. У пасквілі так і повідомляється: «В травні 1961 року большевицька агентура розіслала сфальшовану першу сторінку „Українських вістей” з клепсидрою І. Багряного, ніби він уже помер.»

Така провокація справді мала місце в 1961 р. Конкретний виконавець її відомий багатьом, у тому й редакції «Шляху перемоги». Він з тих, які потім організувалися в групу під назвою «праве УРДП», пропаговане і на сторінках «ШП». Незнаючим до цього часу для нас було те, що, як тепер прозраджує редакція «ШП», це було справою рук «большевицької агентури». Тим самим виходить на яву те, що в боротьбі проти І. Багряного большевицька агентура знайшла собі помічників серед крайньо правих кіл української еміграції.

Пояснення такому, здавалося б, феноменальному явищу є наступним. І. Багряний, досконало знаючи свого противника, вважав, що боротьба проти советського режимового соціалізму може мати успіх лише в тому випадку, коли вона буде провадитися з лівих позицій. Будь-які праві, реставраторські тенденції в боротьбі з большевизмом не можуть мати успіху, бо така боротьба не буде підтримана широкими масами українського народу.

За ці свої погляди І. Багряний та очолена ним партія (УРДП) змушені були витримати колосальний натиск у вигляді неперемірливих нападів і обвинувачень (навіть у комунізмі), як збоку крайньо правих кіл української еміграції (очолюваної бандерівцями), так і збоку большевицької агентури. Одні, будучи не вельми політично грамотними, кожну лівизну ототожнюють із комунізмом, а для інших (большевицької агентури) лівий Багряний не вкладався в їхню концепцію пропаганди, бо що ж то за буржуазний націоналіст лівих поглядів.

Як відомо, після смерті І. Багряного фальсифікато-

рів його політичної постави не бракувало. Цим займаються бандерівці й нині. У пaskвілі, наприклад, твердиться: «Багрянний в останніх роках свого життя свої політичні погляди оформляв з Миколою Лівницьким»

Це звичайна бандерівська буйда на колесах. Розрахована вона на приниження І. Багряного, роблячи з нього поплентача М. Лівницького, з яким він, мовляв, погоджував, чи то пак «оформляв свої політичні погляди». Цього не тільки що не було, а й не могло бути. Адже І. Багрянний знав до тонкощів систему, проти якої боровся, винісши її на своєму горбу (в тому й як політичний в'язень), а не спостерігав її з еміграційного далека, як то є з М. Лівницьким. Отже Багряному не було потреби погоджувати свої погляди з М. Лівницьким. Швидше навпаки.

І дійсно, був такий період, коли М. Лівницький концепційно наближався до УРДП (зокрема щодо оцінки процесів на Україні і в ССРСР). Серед його чисельного публіцистичного дор'бку можна знайти чимало уредпівських тез. Але одного він не міг збагнути — справжньої природи УРСР

Для нього УРСР — це фікція, тобто щось уявне, неіснуюче в дійсності (до речі, І. Багрянний визначав УРСР як сурогат держави). Стоячи на такій позиції, М. Лівницький змушений був боротьбу за державну самостійність України диференціювати на «вони там одне, а ми тут щось інше». Вони в Україні не мають змоги виступати з максималістичними вимогами і тому з тактичних міркувань ведуть боротьбу за українські цілі в межах конституції. Натомість еміграція може й мусить виступати з максималістичними вимогами (питання тільки — перед ким?). З того виходить, що еміграція є ведучим чинником у боротьбі за державну самостійність (бандерівська концепція), хоча у цьому питанні в М. Лівницького є й протилежні твердження

Загалом М. Лівницький, хоча й був певною особистістю в політиці, все ж він не потрапив розробити власну політичну концепцію і тому хитався поміж багрянівською концепцією орієнтації на процеси на Батьківщині й бандерівською концепцією розвалу, ось-ось революції, «чим гірше, тим ліпше».

Хитання М. Лівницького поміж двома політичними концепціями закінчилося його цілковитим приєднанням до крайньо правого табору бандерівців. З ними він нині виступає зі спільними політичними проголо-

шеннями («Становище...», 1973 рік; «Принципи...», 1978 рік), де, як сам признається, переважають бандерівські тези. Зрештою, інакше не могло й бути, оскільки це не коаліція, а лише приєднання.

Останньо М. Лівіцький, у пошуках аргументів своєю нещасливою розв'язання УНРади, виступив у «Свободі» зі знаменним признанням, а саме, що з одного боку колишня багрянівська концепція орієнтації на процеси в Україні, яку нині заступає Український Демократичний Рух, а з другого боку крайньо права концепція бандерівців з їхньою орієнтацією на «чим гірше, тим ліпше, тим ближче до революції», яку своєю часу І. Багряний характеризував як неофашистську й яку нині поділяє і М. Лівіцький, що ці дві концепції визвольної політики є у непримиренній суперечності як «дві протилежні концепції, які себе взаємно виключають» («Свобода», 9, грудня 1978 р.).

Ну що ж, Пане Президенте ідеологічного центру, спасибі за відвертість.

Ф. Гаєнко

Крайові Комітети УРДП

Крайовий Комітет УРДП в Англії відбув своє засідання 13. січня 1979 р. На цьому засіданні схвалені постанови щодо підготовки до VIII-го З'їзду УРДП, який відбудеться 24-25. листопада 1979 р. в Детройті. Учасники засідання Крайового Комітету вирішили свою XX-ту Крайову Конференцію відбути в 1980 році.

Питання скликання VIII-ї Крайової Конференції УРДП в Німеччині й Австрії розглядалося на двох засіданнях Крайового Комітету — 17. грудня 1978 р й 1. лютого 1979 р. Члени Крайового Комітету з віддалених міст вчасно подавали свої писемні зауваги й погодження. Крайовий Комітет постановив відбути VIII-му Крайову Конференцію УРДП в Німеччині й Австрії 15 червня 1979 р. Дюссельдорфі. 16. червня 79 р. в тому ж місті відбудеться панель, на якому головними промовцями будуть Голова Українського Демократичного Руху д-р Атанас Фіголь і Голова УРДП д-р М. Воскобійник. Також виступить з інформаційним словом Голова Фундації ім І. П. Багряного пані Галина І. Воскобійник. Теми доповідей і адреси, де відбудуться імпрези, будуть подані в запрошеннях.

ПЕРСОНАЛЬНІ ЗМІНИ У В-ві «УВ»

Видавнича Спілка «Українські вісті» в Детройті 3.-4. лютого 1979 р мала засідання, на якому схвалено також деякі зміни в розподілі обов'язків працюючого персоналу. Дотеперішній адміністратор В-ва «УВ» Петро Володимирович Майсюра через переобтяженість працею здав обов'язки адміністратора й тепер відповідає лише за технічну ділянку часопису. Головного Редактора «УВ» Михайла Титовича Смика додатково навантажено справами адміністратора В-ва. Секретарем і експедитором В-ва «УВ» затверджено Володимира Барана.

ПРИВІТАННЯ

«Українські вісті» десятиріччями для читачів були невід'ємно пов'язані з ім'ям їхнього головного редактора А. РОМАШКА. Відданому й жертвенному працівникові «УВ», довголітньому активному членові ЦК і Крайового Комітету УРДП, співпрацівникові часопису «Освобождение», членові редколегії «Ми ще повернемось!», теперішньому редакторові Українського Відділу Радіо «Свобода» А. Ромашкові 20. березня ц р. сповнилося 60 років з дня народження. Бажаємо трудолюбивому редакторові А. Ромашкові міцного здоров'я на многі літа!

У склад Крайового Комітету УРДП в Канаді входить Василь Григорович ЖУРАКІВСЬКИЙ. Він відомий патріотизмом, своєю жертвенністю і відданістю ідеям Української Революційної Демократії. Василеві Григоровичу 13. березня 1979 р. сповнилося 65 років з дня народження. Міцного здоров'я на многі літа й успіхів у праці зичемо В. Г. Жураківському.

У СПРАВАХ БЮЛЕТЕНЮ Й «УВ»

Примірник бюлетеню коштує 2.- нм. У справах Крайового Комітету, цього бюлетеню і передплат «УВ» на терені Німеччини, Австрії, Швейцарії, Голляндії, Данії, Швеції, Норвегії, Франції писати на адресу:

Herrn W. Slon, Finningerstr. 10, 7910 Neu-Ulm,
West Germany (Allemagne, Deutschland).

Найзручніше пересилати гроші з конта на конто. Тому шліть усі належності з вицеподаних справ на конто в: Stadtparkasse, Konto-Nr. 10 45 731, Krajowyj Komitet (W. Slon), 7910 Neu-Ulm. **Крайовий Комітет**